

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra ASMADÆUS

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 450. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889641056816/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

han havde stukket Asmadæus i Haanden. Saa drak de og stirrede i Tavshed rundt i den lille Stue og drak paa ny. Ude i Køkkenet snøftede Madammen og raslede med Ringene paa Komfuret, oven over gik en Vugge, og inde ved Siden af sang de en Julesalme.

Asmadæus var den første, der tog Ordet. Han satte den tomte Bajer ved Siden af Tællepraasen i Vindueskarmen.

- Ja, glædelig Jul, som han sagde, Herren! sagde han og trykkede dem hver og en i Haanden, ogsaa Madammen ude i Køkkenet; men af hende fik han kun Fingrene, og hun havde straks travlt med noget andet.

Saa gik han over Gaarden, med Julesalmen i Hælene, og ud paa Gaden.

Nu var det mørkt, Lygterne stod tændte og Kirkeklokkerne ringede.

Der laa nogle Træsplinter paa Gaden. Han saa paa dem og kom til at tænke paa Borde og Stole, kom i et eneste Sus til at tænke paa Stuer, Hjem, Julesalmer og sammenflettede Mennesker.

Og før to Timer var gaaet, vandrede Asmadæus i den sorte Nat under Dyrehavens susende Trætoppe, ene og fri, løsladt, uden Ejendom og uden Sorger.

Og da han laa i det varme, duftende Hø og hørte Dyrene gumle eller pruste i Søvn, slog hans Hjærte med de glædeste Julehærter hele Verden over.

Han sov den udslagne Nat og vaagnede først, som Dagen saa smaat lysnede.

Der var varmt i Hæet; men uden for saa han Sneen falde, og Skoven stod og klagede sig og klagede sig. -- saa langt og tungt og saa evindeligt. Og Dyrene krøb sammen i Klynger og virrede med de usselige Halestumper.

Asmadæus havde lettet sig paa Albuen og stirrede ud i den --